

щодо ліцензування пілотів літаків (SHY-1), що має відповідати Постанові ЄС № 290/2012 і встановлює технічні вимоги та адміністративні процедури, пов'язані з цивільною авіацією тощо.

Проте, незважаючи на тенденцію до лібералізації, зберігаються значні обмеження уряду Туреччини щодо діяльності авіакомпаній і власності. Багато угод з повітряного сполучення (ASA) досі дотримуються конструктивної моделі, створеної більше 50 років тому.

Список використаних джерел:

1. Subidey Togan The Liberalization of Transportation Services in the EU and Turkey. Oxford University Press. 2016.
2. Turkey Transportation Policy and Regulations Handbook: Volume 1 Strategic Information and Regulations // World Business and Investment Library: IBP, Inc. 2008.
3. EU and Turkey initial civil aviation agreement. Brussels. 25 March 2010. (http://europa.eu/rapid/press-release_IP-10-369_en.htm).
4. Ministry of EU Affairs of Republic of Turkey. Transport Policy. Chapter 14. 2011. (<http://www.ab.gov.tr/?p=79&l=2>).
5. Deniz Servantie, IKV Junior Researcher A comparative analysis of EU and Turkish aviation policies. September 2015.
6. The Impact of International Air Service Liberalisation on Turkey // Prepared by InterVISTAS-EU Consulting Inc. July 2009. (<http://www.iata.org/policy/promoting-aviation/liberalization/agenda-freedom/Documents/turkey-report.pdf>).
7. ICAO. Agenda Item 5: Election of Member States to be represented on the Council, Candidature of Turkey (Presented by Azerbaijan, Georgia, Turkey and Ukraine) // Assembly – 39th Session Plenary of ICAO (A39-WP/112) Working Paper. July 2016. (http://www.icao.int/Meetings/a39/Documents/WP/wp_112_en.pdf).
8. Agenda Item II: Air Transport/ External Aviation Policy // Country Session: The Republic of Turkey. 25-28 September 2006. (http://www.ab.gov.tr/tarama/tarama_files/14/SC14DET_Air-ExtAviationPolicy.pdf).

Милимука Л.Р., Слюсарчук Д.Д.

студентки,

Національний університет «Одеська юридична академія»

РОЛЬ АДВОКАТУРИ ЩОДО ВИРІШЕННЯ СПОРІВ У МІЖНАРОДНОМУ СУДІ ООН ТА В ЄВРОПЕЙСЬКОМУ СУДІ З ПРАВ ЛЮДИНИ

Адвокатура – це суспільний інститут, діяльність якого спрямована на захист прав та законних інтересів фізичних та юридичних осіб, – це недержавний самоврядний інституту, який самостійно вирішує питання своєї організації і діяльності. Основним завданням адвокатури є надання фізичним і юридичним особам усіх видів юридичної допомоги на професійній основі. Стандартами незалежності юридичної професії Міжнародною Асоціацією юристів закріплено, що адвокати при виконанні своїх обов'язків завжди повинні діяти вільно, чесно і безстрашно, відповідно до законних інтересів клієнта і без будь-якого втручання або тиску з боку влади або громадськості; адвокат не повинен ототожнюватися чи ідентифікуватися владою та громадськістю з його клієнтом або зі справою його клієнта, незалежно від

того, наскільки популярною або, навпаки, непопулярною може бути це справа; жоден адвокат не повинен піддаватися кримінальним, цивільним, адміністративним чи іншим санкціям або погрозам їх застосування внаслідок того, що він давав поради або представляв інтереси клієнта відповідно до закону та ін.

Актуальним на даний час є питання про врегулювання на міжнародній арені спорів, в яких безпосередньо бере участь адвокат. Міжнародний спір – це суперечність між суб'єктами міжнародного права з питання факту або права. Спір – це ситуація, коли сторони пред'явили одна одній взаємні претензії [1]. Констатація даного виду спору вимагає від учасників та зацікавлених суб'єктів міжнародного права реалізації принципу мирного вирішення міжнародних спорів, який регламентується конвенцією «Про мирне вирішення міжнародних суперечок» 1907 р., Заключним актом Наради з безпеки і співробітництва в Європі 1975 р., Статутом ООН 1945 р.

Найбільшій увазі щодо вирішення міжнародних спорів заслуговує Міжнародний суд ООН, що є чи не найавторитетнішим судовим органом світу.

Характеризуючи адвокатську діяльність в міжнародних судових установах, неможливо визначити ключову сферу її застосування лише судовими дебатами, як це робиться авторами в країнах загального права. Як правило, суди роблять наголос або на письмове провадження (як у Верховному суді США), або на усне (зазвичай, у Сполученому Королівстві). Відповідно до Статуту Міжнародного суду ООН «судочинство складається з двох частин: письмового та усного провадження» (ст. 43). Спілкування Суду та сторін здійснюється у відповідності до процедури та часу, встановлених судом. Таким чином Суд гарантує права держав-учасниць на справедливе вирішення спору як шляхом письмового провадження, під час якого здійснюється обмін меморандумами, контр-меморандумами, відповідями на них, паперами та документами, що їх підтверджують (часто налічують тисячі сторінок), так і шляхом усного провадження, яке часто триває більш, ніж три тижня. Більш того, кожний документ, який надається суду однією із сторін, має бути переданий іншій стороні у завірній копії. Аналіз практики Міжнародного суду показує, що тривалість розгляду спорів (з дати подання заяви до дати винесення рішення), коливається з 2789 днів у справі *Barcelona Traction* 1970 р. до 176 днів у справі *Iranian Hostages* 1980 р. Письмове провадження здійснюється на англійській чи французькій мовах, офіційних мовах Суду [2].

Статут Міжнародного Суду ООН дає широкі повноваження сторонам щодо залучення своїх представників у суді. Тлумачення ст. 42 дає підстави вважати, що «не існує жодних обмежень, щодо вибору представників». Держава може запросити будь-яку особу до участі у провадженні, незважаючи на громадянство чи кваліфікацію. Фактично Суд не встановлює жодних правил щодо вибору представників держави. Вибір представника покладається виключно на державу, тому представнику не обов'язково треба бути членом професійної асоціації адвокатів будь-якої держави для того, аби представляти державу перед Міжнародним Судом ООН. Це суттєво відрізняється від вимог, які висуваються до представників сторін перед міжнародними кримінальними судовими установами. Стаття 42 Статуту

визначає в загальних рисах процесуальний статус представників держави у суді: «Представники, повірені та адвокати, які представляють сторони в Суді, користуються привілеями та імунітетами, необхідними для самостійного виконання ними своїх обов'язків».

Не менш важливе місце на світовій арені займає Європейський суд з прав людини – одна з інституцій Ради Європи, створена 21 січня 1959 року для контролю за дотриманням прав і свобод людини та громадянина, закріплених в Європейській конвенції з прав людини, ратифікованої 1953 року. Розташований у Страсбурзі (Франція).

На конференції Віденського саміту глав держав і урядів держав-членів Ради Європи у жовтні 1993 року було ухвалене рішення про створення нового Європейського суду з прав людини, який замінить колишню двоступеневу систему захисту прав та свобод. Реформований Суд як орган Ради Європи почав свою роботу 1 листопада 1998 року.

Правове становище адвоката і його діяльність в Європейському Суді з прав людини (ЄСПЛ) визначаються Конвенцією про захист прав людини та основних свобод, Регламентом (Правилами процедури) Суду, Практичними інструкціями Суду, вказівками Палати і її секретарів і референтів у процесі розгляду конкретних справ у Суді.

На початковому етапі судового засідання заявник має право самостійно або через представника подати індивідуальну скаргу (ст. 36 Регламенту). Однак після повідомлення держави – учасниці Конвенції, виступаючого відповідачем, про надходження індивідуальної скарги заявник повинен забезпечити наявність представника (якщо інше рішення не було прийняте Головою Палати).

Пункт 4 ст. 36 Регламенту передбачає, що представництво заявника здійснюється адвокатом або іншою особою, допущеною Головою Палати. У виняткових обставинах і на будь-якій стадії процесу, голова палати може, якщо визнає, що обставини чи поведінку адвоката або іншої особи, призначеної представником, це виправдовують, вирішити, що дана особа більш не може представляти заявника або допомагати йому, і заявнику слід шукати альтернативного представника.

Заявник сам вибирає собі представника, відповідального вищевикладеним вимогам. На стадії подачі первинної скарги представник (якщо такий є) не обов'язково повинен бути юристом. Однак на більш пізніх стадіях розгляду представник повинен за загальним правилом бути адвокатом, уповноваженим практикувати в будь-якому з держав – учасниць Конвенції, і постійно проживати на території одного з них.

Зовсім не обов'язково, щоб представник був адвокатом тієї держави, в якій проживає заявник. Він може бути адвокатом з будь-якої держави – учасниці Конвенції. Адвокат, який представляє в Європейському суді з прав людини справу заявника, повинен в достатній мірі володіти однією з офіційних мов ЄСПЛ – англійською або французькою. Тільки Голова Палати може дати дозвіл на використання іншої мови в листуванні і на усних слуханнях справи в ЄСПЛ [3].

Для двох міжнародних судових установ встановлюється загальноприйняті вимоги до поведінки та діяльності представників адвокатури, а саме:

- сумлінність і обов'язковість у веденні справ, обов'язок поважати будь-яке зобов'язання, дане при виконанні професійних обов'язків, до тих пір поки це зобов'язання не виконано або скасовано;

- порядність у відносинах з довірителем ;

- професіоналізм- обов'язок вивчити основні поняття та докласти всі сили для виконання своєї роботи компетентно і без затримки і не повинні приймати доручення, якщо вони не впевнені у його кваліфікованому виконанні;

- принциповість і наполегливість – якості, важливі для адвоката, особливо при відстоюванні в позиції по справі та її аргументації;

- конфіденційність і почуття відповідальності.

Аналіз розвитку сучасного міжнародного права й міжнародних відносин показує, що Міжнародний Суд перетворився в один з важливих центрів дослідження й тлумачення сучасного міжнародного права. Його високий статус та рішення, що виносяться ним, а також консультативні висновки впливають на доктрину міжнародного права й істотно впливають як на процес універсалізації, так і кодифікації міжнародного права. Міжнародний Суд не є правотворчим органом. Його рішення не створюють і прецедентного права, оскільки вони обов'язкові лише для сторін, що беруть участь у справі, і лише по даній справі (стаття 19 Статуту). А щодо рішень ЄСПЛ, то вони мають певний вплив на організацію судового процесу в деяких країнах. Яскравим прикладом може виступати Україна, що прийняла Закон «Про виконання рішень та застосування практики Європейського суду з прав людини» від 23 лютого 2006 р. Відповідно до статті 17 якого практика Європейського суду становить джерело права при розгляді справ вітчизняними судами: «Суди застосовують при розгляді справ Конвенцію та практику Суду як джерело права». Тому можна сміливо стверджувати, що Міжнародний суд ООН і ЄСПЛ є важливими інститутами діяльність яких спрямована на вирішення важливих міжнародних спорів.

Список використаних джерел:

1. Баймуратов М. О. Міжнародне право / М. О. Баймуратов. – Х. Одісей, 2001. – 672 с.
2. Горян Е.В. Процесуальні аспекти адвокатської діяльності в міжнародному суді ООН / Е. В. Горян, Ю. Ю. Нетрусов // Часопис Академії адвокатури України : період. наук. вид. / Академія адвокатури України. – Київ, 2012 р. – 6 с.
3. Трунова И. Л. Практика адвокатской деятельности : практ. пособие / под ред. И. Л. Трунова. – 2-е изд., перераб. и доп. – М. : Издательство Юрайт, 2013. – 736 с.

Позюмко І.С.

студентка,

Національний університет «Одеська юридична академія»

МІЖНАРОДНА ПОЛІТИЧНА ПІДТРИМКА ЯК СПОСІБ ПРОСУВАННЯ ІНТЕРЕСІВ ДЕРЖАВИ У СВІТІ

На сучасному етапі різких політичних, економічних, культурних, соціальних змін у напрямках розбудови світового порядку надзвичайно великого значення набуває розгляд питання щодо міжнародної підтримки